

ТЕАТРАЛЬНА СЦЕНА

ТОЙ, ЩО
ВІДЧИНЯЄ
ДВЕРІ...

Зазвичай слово «театр» у багатьох асоціюється зі словами «відпочинок», «розвага». За рахунок пишних декорацій, гарних костюмів створюється піднесений настрій, відчуття свята, навіть, якщо дивитися драму. У виставі «Той, що відчиняє двері...» за п'єсою Неда Неждана, прем'єра якої відбулася 20 лютого у Криворізькому академічному театрі музично-пластичних мистецтв «Академія руху», не було ані яскравих костюмів, ані кольорових декорацій. Натомість – непривільний антураж моргу і гві гвіччини-акторки. І це була не розвага. Але глядачі зрозуміли. Зал підвівся, і ще довго лунали оплески на знак подяки та визнання.

– Це – сучасний театр, сучасна п'єса, яка, до речі, включена до каталогу кращих п'єс Європи 2004 року, – говорить Олександр Бельський, режисер-постановник, директор, художник керівник театру, заслужений діяч мистецтв України, – а Неда Неждана – незвичайний, новий драматург сучасності. Її п'єса стала п'єсою повної актуальності. Для мене найважливіше – усвідомлення себе як людини. Дійові особи проходять своєрідне очищення душі. Через те, що опинилися на межі буття, вони удосконалюються. У виставі багато комедійності до тих пір, поки не виникає головне питання: «А що ж далі?» Відповіді немає. Немає зв'язку у часі, немає зв'язку із тим, що називають державою. Час, розтягнутий у просторі одного покоління, виявляє, що нічого з нами за ці роки не відбулося. Ми повинні увійти у нову реальність. Люди орієнтовані лише на раціональний спосіб існування: робота, кар'єра, гроші – збіднюють себе. Немає розуміння духу нації, ми розчиняємося у просторі буття. П'єса дає поштовх для роздумів, філософських міркувань.

Вистава не викликає відчуття пригніченості, навпаки, спочатку навіть сприймається, як жарт. Сама авторка визначає жанр своєї п'єси, як «чорна комедія для театру національної трагедії». Пластичні сцени якнайвдаліше підсилюють елементи комедійності, де треба, додають більшої драматичності, містичності постановці.

Вражає своєю емоційністю переконлива гра молодих акторок театру Юлії Пахаян (студентка Дніпропетровського театрально-художнього коледжу, курс заслуженого діяча мистецтв України О. Бельського) та Ірини Кононової (закінчила Луганську державну академію культури та мистецтва), спочатку дещо грайливо-провінційна, а далі з блискавичною швидкістю відбувається перевтілення: не персонажі, а самі дівчата розповідають глядачам кожну про свою долю, про свій душевний біль. Немов суцільний оголений нерв, сама правда життя не промовляє – кричить їхніми вустами:

– Вони подарували нам вибір. Вони кинули його нам, як собаці кістку. Нате вам вашу свободу, подавайтеся нею! Ти можеш іти, а можеш залишатися. Ти можеш бути живою, а можеш мертвою. Ти сама вибираєш. Ми

Вистава не викликає відчуття пригніченості, навпаки, спочатку навіть сприймається, як жарт. Сама авторка визначає жанр своєї п'єси, як «чорна комедія для театру національної трагедії».

все чекали на того, хто відчинить ці двері – надаремно! Вони проіхали повз нас. Вони вчинили найгірше...

І вже не так смішно, думки починають роїтися з настирливістю комах, викликаючи мороз по шкірі.

– Я просто зачарована театром «Академія руху», – говорить Неда Неждана, яка завітала до Кривого Рогу не тільки на прем'єрний показ вистави, а й з презентацією театрального проекту драматургічного відділу Центру театрального мистецтва імені Леся Курбаса «Майдан. До і після». – Вистава «Той, що відчиняє двері...» в інтерпретації Олександра Бельського про

важкий вибір свободи гостро резонує з сучасністю.

– Кожен має робити те, що вміє, – переконана Неда.

За 15 років існування п'єси її ставили, або влаштовували читання в Україні, Польщі, Білорусії, Росії, Грузії, Вірменії, Естонії, Швеції, Франції, США. В Австралії російські емігранти після перегляду вистави влаштували автомайдан на підтримку виборів в Україні. Перелік можна продовжувати безкінечно, тому що п'єса, на жаль, до сьогодні не втратила своєї актуальності. І питання залишилися:

– Так ми живі? Чи трупи? Чи привиди? І хто той, хто відчинить двері?..

